

ΒΑΛΚΥΡΙΕΣ

PAULO COELHO

ΛΙΒΑΝΗΣ

de wal kuren

PAULO COELHO

I ivanis

Ο ήρωας των Βαλκυριών είναι ένας άνθρωπος που θέλει να αλλάξει τη ζωή του και να ακολουθήσει ένα όνειρο: να πάει στην έρημο Μοχάβη για να βρει το φύλακα άγγελό του και να γνωρίσει επιτέλους σε βάθος τον εαυτό του και τον κόσμο γύρω του. Ο Πάουλο ξέρει ότι η έρημος δεν είναι τόσο άνουδρη και άδεια όσο φαίνεται. Κρύβει την ευκαιρία για νέες, μαγευτικές συναντήσεις, όπως του έχει πει ο Δάσκαλός του, ο Ζ. Μακριά από το χάος του κόσμου ζουν ένας νεαρός Δάσκαλος της Παράδοσης και μια ομάδα πολεμιστριών, οι Βαλκυρίες, που διασχίζουν την έρημο καβάλα στ' άλογά τους και θα βοηθήσουν τον Πάουλο να πετύχει το στόχο του.

De held van 'Walkuren' is een mens die zijn leven wil veranderen en een droom wil volgen: reizen naar de Mojavewoestijn om er zijn engelbewaarder te vinden en om eindelijk zichzelf en de wereld rondom ten volle te leren kennen. Paulo weet dat de woestijn niet zo dor en leeg is als hij schijnt. De woestijn verbergt de kans om nieuw, betoverende ontmoetingen, zoals zijn leraar Z. hem heeft verteld. Ver van de chaos in de wereld leven een jonge leraar van de traditie en een groep vechtersvrouwen, de Walkuren, die te paard de woestijn doorkruisen en Paulo zullen helpen om zijn doel te bereiken.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΣΙΓΑΡΟ

LENA MANTA

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Όλη η ζωή του Μιχάλη... ένα τελευταίο τσιγάρο. Ένα τελευταίο τσιγάρο, προτού πάρει την απόφαση να παντρευτεί τη γυναίκα που αγάπησε κι ας ήταν τόσο νέος. Ένα τελευταίο τσιγάρο, προτού στραφεί σε ένα ριψοκίνδυνο επαγγελματικό βήμα, που τον εκτόξευσε στην κορυφή για να τον ρίξει σ' έναν γκρεμό δίχως τέλος. Ένα τελευταίο τσιγάρο, για να μην πηδήξει στο κενό, όταν η ζωή του, η δουλειά του, τα όνειρα και ο έρωτας έγιναν στάχτες και αποτσίγαρα... Και ένα τελευταίο τσιγάρο, όταν μπροστά του ορθώθηκε η απειλή μιας ύπουλης ασθένειας και η κόρη του βούλιαξε στο σκοτάδι της· η νευρική ανορεξία άρχισε να κεντά βασανιστικά τις μέρες της αλλά ο Μιχάλης ήταν αποφασισμένος να μη γίνει και το παιδί του στάχτη στην πυρά της. Δίπλα του η Μαρκέλλα, φύλακας άγγελος της ζωής του και μια πραγματική φίλη που μόνο στα βιβλία συναντάει κανείς... Ή μήπως όχι;

Μια ιστορία για τη ζωή ενός ανθρώπου που συναντήθηκε με τη φωτιά. Μια ιστορία για ένα... τελευταίο τσιγάρο...

De laatste sigaret

LENA MANTA

psychogios

Heel het leven van Michalis ... een laatste sigaret. Een laatste sigaret alvorens hij beslist te trouwen met de vrouw op wie hij verliefd werd, ook al was hij zo jong. Een laatste sigaret alvorens een stoutmoedige wending te geven aan zijn carrière, die hem naar de top zal schieten om hem dan in een bodemloze afgrond te storten. Een laatste sigaret om niet in de leegte te springen, wanneer zijn leven, zijn werk, zijn dromen en de liefde tot as en peuken werden herleid ... En een laatste sigaret, wanneer voor hem de dreiging opdoemde van een sluipende ziekte en zijn meisje in de duisternis verzonk: een neurotische anorexie begon folterend haar dagen te tekenen, maar Michalis was vastbesloten om niet ten onder te gaan op haar vuurstapel. Aan zijn zijde Marcella, de engelbewaarder van zijn leven en een daadwerkelijke vriendin, die men enkel in boeken tegenkomt ... of misschien ook niet?

Een verhaal over het leven van een man die een ontmoeting had met vuur. Een verhaal over een ... laatste sigaret.

ΕΝΑΣ ΑΙΩΝΑΣ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

KANH KAPABA

ΚΕΔΡΟΣ

Een eeuw een ogenblik

KANI KARAVA

kedros

Ποτέ δεν φανταζόταν ο Παύλος ότι τα λιγοστά σκαλοπάτια που τον χώριζαν από το γραφείο της Ρόδης θα ήταν ικανά να τον χωρίσουν και από την Ελένη. Ούτε ότι ένα σπασμένο κάδρο έκρυβε μυστικά και σχέσεις που έπρεπε να μείνουν στο σκοτάδι για πάντα, ούτε βέβαια ότι η επίσκεψη που δέχτηκε στο ατελιέ του εκείνη τη Μεγάλη Παρασκευή θα απέβαινε μοιραία.

Ποιο ήταν, αλήθεια, το μυστικό του κάδρου και ποιος ο παράξενος επισκέπτης; Από ποιον γράφτηκε η λέξη «Αβατον» πάνω στον μισοτελειωμένο πίνακα και ποια η σημασία της; Πρόκειται για τυχαία περιστατικά ή για γεγονότα συνδεδεμένα και πώς;

Ο αναγνώστης καλείται να βρει την απάντηση κάνοντας βουτιά στο παρελθόν της οικογένειας Μυλωνά, εκατό χρόνια πριν, όπου μέσα από έναν λαβύρινθο γεγονότων και συμπτώσεων έρχεται αντιμέτωπος με ζωές ταραγμένες, με απαγορευμένους έρωτες, με τις πολιτισμικές αντιθέσεις του χθες με το σήμερα, αλλά και με τον τρόπο που η Ιστορία ξαναμοιράζει τα χαρτιά...

Ένα μυθιστόρημα για αυτούς που αγαπούν την Ιστορία και τις ιστορίες των άλλων, για όσους δεν φοβούνται να κοιτάζουν κατάματα τη ζωή και το θάνατο, για αυτούς που βιώνουν τον πόνο της εγκατάλειψης, την ένταση των δεσμών, την αγωνία και το πάθος.

Paul had zich nooit kunnen inbeelden dat de weinige treden die hem scheidten van het bureau van Roda in staat zouden zijn hem ook te scheiden van Eleni. Noch dat een gebroken lijst geheimen verborg en relaties, die voor altijd in het duister hadden moeten blijven. En hij had zich zeker niet kunnen inbeelden dat een bezoek, dat hij kreeg in zijn atelier op die Stille Zaterdag, noodlottig zou aflopen.

Wat was nu het geheim van de lijst en wie was de onverwachte bezoeker? Door wie werden de woorden 'niet toegankelijk' geschreven op een half afgewerkt bordje en wat betekende het? Gaat het om toevallige feiten of zijn de gebeurtenissen met elkaar verbonden? En hoe?

De lezer wordt uitgenodigd het antwoord te vinden door in het verleden te duiken van de familie Mylonas, 100 jaar eerder, waar hij in een labyrint van gebeurtenissen en toevalligheden geconfronteerd wordt met levens die op hun kop staan, met verboden liefdes, met culturele tegenstellingen van gisteren en vandaag, maar ook met de manier waarop de geschiedenis de kaarten opnieuw schudt.

Een roman voor hen die houden van geschiedenis en de verhalen over anderen, voor al wie geen schrik heeft om het leven en de dood in de ogen te kijken, voor diegenen die de pijn van de verlating beleven, de last van de verbondenheid, pijn en verdriet.

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΜΙΑΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ

ΕΛΛΗ ΠΑΠΠΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΜΠΕΝΑΚΗ

Η Έλλη Παππά κατέθεσε το 1993 και το 1995 δύο κείμενά της στα Ιστορικά Αρχεία του Μουσείου Μπενάκη, θέτοντας ως προϋπόθεση να δημοσιευτούν μόνο μετά τον θάνατο της. Το πρώτο κείμενο ήταν ένα δακτυλόγραφο 52 σελίδων με τίτλο "Υπόθεση Πλουμπίδη" και το δεύτερο μία ομάδα κειμένων (συνολικά 108 σελίδες) *απαρτιζόμενη από: προλογικό σημείωμα με τίτλο "Λίγα λόγια", αυτοβιογραφικό κείμενο, σώμα άρθρων της στις εφημερίδες "Αυγή" και "Νέα" με τίτλο "Παράρτημα", κείμενο με τίτλο "Γράμματα στον γιο μου" και ιδίοχειρο γράμμα του Νίκου Πλουμπίδη προς την ίδια με ημερομηνία 4. V. 52.* Το Ίδρυμα, ανταποκρινόμενο στην επιθυμία της δωρήτριας, ξεκίνησε την προετοιμασία της έκδοσης μετά τον θάνατο της, τον Οκτώβριο του 2009 και σήμερα παραδίνει στο ελληνικό αναγνωστικό κοινό αυτούσια και δίχως παρεμβάσεις το σύνολο αυτής της μαρτυρίας. "Όποιος ενδιαφερθεί να διαβάσει αυτό το κείμενο δεν πρέπει να πιστεύει πως θα βρει μιαν αυτοβιογραφία. Αναμφισβήτητα, όσα γράφω με αφορούν, αφορούν τη ζωή μου και τις εμπειρίες μου, αλλά περιορίζομαι αυστηρά (όσο μπορούσα και όσο μπόρεσα) σε μια κατηγορία εμπειριών: σε όσες αφορούσαν τη θέση μου στο ΚΚΕ και τις περιπέτειες της αμοιβαίας σχέσης μας. [...] Σ' αυτές τις εμπειρίες μου στάθηκα, αυτές προσπάθησα να δώσω στο κείμενό μου, που καταθέτω στο Αρχείο του Μουσείου Μπενάκη με την ελπίδα πως σε κάτι μπορεί να χρησιμεύσει. Η αλλαγή μεθόδων λειτουργίας, λήψης και εφαρμογής των αποφάσεων, ο σεβασμός στους αγωνιστές είναι πλέον στοιχειώδεις ανάγκες για την Αριστερά του τόπου μας, ύστερα κι από τις σκληρές εμπειρίες της κατάρρευσης του "υπαρκτού σοσιαλισμού". Το ζήτημα είναι αν αυτές οι ανάγκες -ή οι ιστορικές αναγκαιότητες- έχουν γίνει κοινή συνείδηση σε όλα τα κόμματα της Αριστεράς, ιδιαίτερα που κομμουνιστικού κινήματος. Αυτός είναι και ο λόγος που με παρακίνησε να καταθέσω τις δικές μου μαρτυρίες (για να μην πω και τα μαρτύρια) για όσα (πάντως, όχι όλα) είδα, γνώρισα, έπαθα μέσα στο κίνημα στο οποίο αφιερώσαμε τη ζωή μας - χωρίς ανταλλάγματα και "εξαργυρώσεις". Έλλη Παπά., Αθήνα, 27.12.1995

GETUIGENISSEN VAN EEN REIS

ELLI PAPPA

**Bibliotheek van het museum
Benaki**

Elli Pappa maakte in 1993 en 1995 twee teksten over aan de Historische Archieven van het Museum Benaki, waarbij ze als voorwaarde stelde dat ze pas naar haar dood mochten worden uitgegeven. De eerste tekst was een getypte tekst met als titel: «de zaak Ploumidis». De tweede tekst bevatte een reeks geschriften (in totaal 108 bladzijden) bestaande uit: een voorwoord met als titel 'Enkele woorden', een autobiografische tekst, het geheel van haar artikelen in de krant 'De Ochtend' en 'Nieuws' met als titel 'Bijlage', een tekst met als titel «brieven aan mijn zoon» en een handgeschreven brief van Nikos Ploumidis, gericht aan haar zelf op datum van 4. april. '52. Overeenkomstig de wens van de schenker begon de stichting met de voorbereiding van de uitgave na haar dood, in oktober 2009, en vandaag schenkt ze aan het Griekse lezerspubliek het geheel van haar getuigenis, in oorspronkelijke versie en zonder aantekeningen. «Wie geïnteresseerd is om deze tekst te lezen mag niet denken dat het een autobiografie is. Ongetwijfeld heeft alles wat ik schrijf betrekking op mijn leven en mijn ervaringen, maar ik beperk met streng (zoveel als ik kon en kan) tot 1 soort ervaringen: alle ervaringen die betrekking hadden op mijn positie in de Communistische Partij van Griekenland en de ups en downs van onze onderlinge relatie (...) Op deze ervaringen heb ik me gebaseerd, deze ervaringen heb ik toevertrouwd aan de tekst, die ik overmaak aan het Archief van het Museum Benaki, in de hoop dat ze tot iets dienen. Het veranderen van werkmethodes, van het nemen en toepassen van beslissingen, de eerbied voor de militanten vormen de noodzakelijke basis van Links in ons land, ook na de harde ervaringen van het ineensstorten van het 'bestaande socialisme' De zaak is of deze historische noodzakelijkheden gemeenschappelijk geweten zijn geworden in alle partijen van Links, vooral in de Communistische Partij. Dit is ook de reden waarom ik mijn eigen ervaringen (om niet te zeggen mijn getuigenissen) heb neergelegd over alles wat ik gezien, gehoord en meegemaakt heb in de beweging waaraan ik mijn leven belangeloos en zonder vergoeding heb gewijd.

